

Mozkové nádory podle definice neexistují v Germanische Heilkunde.

written by Vladimír Bartoš | 21. 5. 2025

[Zdroj](#)

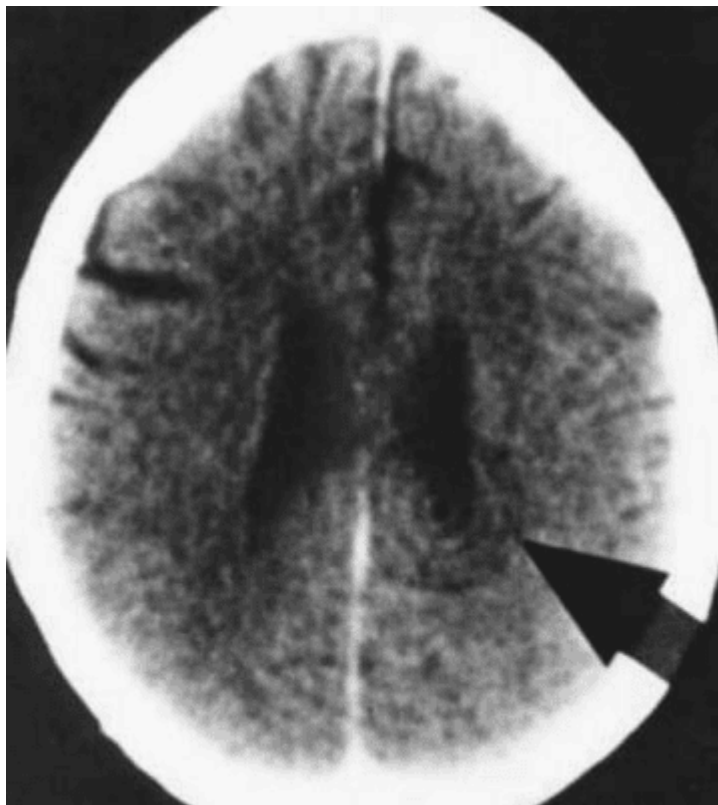
Přeložil: Vladimír Bartoš

Mozkové nádory podle definice neexistují

Rakovina je onemocnění naší psychiky, mozku i těla. Vždy probíhá podle **ŽELEZNÉHO PRAVIDLA RAKOVINY**, které říká, že každé rakovinové onemocnění začíná **DHS (Syndromem Dirka Hamera)**, tedy velmi silným, akutním, dramatickým a izolujícím konfliktním zážitkem, který jedince zasáhne nepřípraveného. Každý konflikt má také určitý obsah, který je definován v okamžiku dopadu DHS. Obsah konfliktu vzniká asociativně, tj. prostřednictvím nedobrovolného přiřazení myšlenek. Člověk si myslí, že myslí, ale ve skutečnosti konflikt nastal již několik sekund předtím, než začal myslet. V okamžiku DHS se prakticky synchronně spustí určitý program. Všechny procesy psychiky a těla jsou propojeny mozkiem a jsou tam koordinovány. Mozek je jakoby velkým počítačem našeho organismu. Psychika se stává programátorem, tělo a psychika se společně s počítačem stávají orgánem, který program realizuje.

Psychika, mozek a orgán jsou však pouze imaginárními pojmy na třech úrovních, které slouží k diagnostickým a terapeutickým účelům. Ve skutečnosti tvoří jeden celek, který můžeme zaznamenat pouze na všech třech úrovních. V okamžiku vzniku DHS již můžeme tyto změny v mozku pozorovat a zaznamenat pomocí počítačové tomografie (CT).

Poté vypadají jako soustředné kruhy terče nebo jako obraz vodní hladiny, do které někdo hodil kámen. Toto relé se nazývá **Hamerovo ohnisko (HH)**. Lokalizace HH přesně ukazuje, o jaký biologický konflikt se zde jedná!

Hamerovo ohnisko částečně zasahuje do bílé hmoty velkého mozku, ale patří do postsenzorického kortikálního centra; bolestivý separační konflikt týkající se levé nohy (okostice).

Zdroj: Souhrn Nové Medicíny pro prezentaci v habilitačním řízení, strana 105.

Konflikt vždy odpovídá určitému průběhu HH v mozku a velmi specifickému průběhu v orgánu. To znamená: Pokud se konflikt zesílí, zesílí také v orgánu; pokud se konflikt oslabí, oslabí také na ostatních úrovních; pokud se konflikt vyřeší, dojde k vyřešení konfliktu na všech třech úrovních; pokud dojde k relapsu, tj. pokud se konflikt vrátí, dojde opět k relapsu na všech třech úrovních – což je fantastická věc pro diagnostickou práci. Lze s tím pracovat reprodukovatelně a logicky, jako ve fyzice. Jedná se o predeterminovaný systém v přísném vědeckém smyslu. Pokud znáte jednu úroveň, můžete jednoznačně najít ostatní. Tato trvalá interakce mezi psychikou, mozkem a orgánem, přičemž mozek je velkým počítačem celého našeho organismu, se vyvinula během milionů let. Musíme to mít na paměti, pokud chceme pochopit následující.

Od počátku DHS má pacient studené končetiny, nemůže spát, nemůže jíst, hubne a dnem i nocí myslí na svůj konflikt. Tato fáze je stresovou fází aktivního konfliktu, nazývanou také permanentní sympatikotonii. Můžeme si to představit jako příliš velké množství elektřiny, které proudí příliš úzkým vodičem při příliš vysokém napětí. DHS nás však zastihne nepřipravené, a to je příležitost, kterou nám příroda dává. V okamžiku DHS se totiž spustí určitý program. V důsledku permanentní sympatikotonie, která je v podstatě plánovaná (jen příliš silná), dochází k postupnému poškození komunikačních drah mozkových nervů, stejně jako k zvětšení, zmenšení nebo jiné změně orgánu, aby se přizpůsobil nové, neočekávané situaci. Až do konce **konfliktně aktivní fáze** se v **Hamerově ohnisku**, alespoň pokud jde o počítačový tomogram, nezdá, že by

se dělo něco zajímavého, kromě toho, že konfigurace terče zůstává konstantní.

Realita je však zcela odlišná a škody můžeme posoudit až po vyřešení konfliktu (CL). Teprve ve **fázi hojení** (pcl-fáze) můžeme přehlédnout celý rozsah změny nebo poškození. Právě na začátku pcl-fáze totiž organismus začíná opravovat poškození – ať už se jedná o buněčnou proliferaci nebo redukci buněk na orgánu – a samozřejmě také zasažené mozkové relé. Čím déle konflikt trval, tím větší jsou opravy.

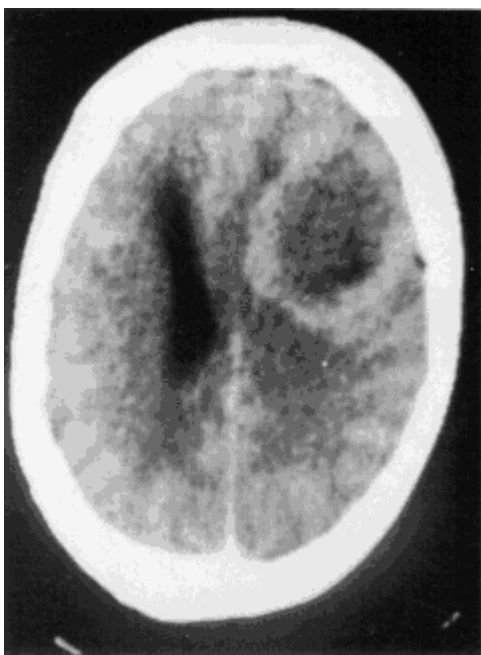
S počátkem řešení konfliktu (CL) přechází organismus ze stresové fáze do fáze odpočinku, nazývané vagotonie.

Na psychické úrovni dochází k odpočinku. Psychika se musí zotavit. Pacient se cítí ochablý a unavený, ale uvolněný, má dobrou chuť k jídlu, tělo je horké, často má horečku a často ho bolí hlava. Pacienti spí dobře, ale obvykle až ve tři hodiny ráno.

Nyní vidíme to, co bylo dříve považováno za nejdůležitější na úrovni orgánů: rakovina se zastaví! Okamžitě se spustí oprava rakovinného nádoru mikrobiální degradací, nekrózou rakovinných buněk nebo mikrobiální výstavbou.

Na úrovni mozku vidíme souběžně, že HH nyní dostává edém. Pozoruhodná odolnost mozku při zvládání biologických konfliktů spočívá v jeho schopnosti HH znovu zahojit. Mozek to dělá pomocí edému během **fáze hojení**. Během druhé poloviny fáze hojení – s nástupem **epileptické krize** – se v mozku ukládá neškodná mozková pojivová tkáň, tzv. glie, která slouží k opravě HH.

Pokud byly v mozku na počítačovém tomogramu mozku nalezeny akumulace glií, které byly také dobře zbarvitelné jodovým kontrastním prostředkem, byla diagnóza obvykle jistá: „**mozkový nádor**“!

Hamerovo ohnisko (HH) pro velký vyřešený konflikt teritoriálního strachu (bronchiální rakovina) u starší pacientky. Navíc centrální konflikt v postsenzorickém kortexu v ca-fázi. Pacientčina sestra přišla do nemocnice a

řekla jí, že se jí ve snu zjevila matka v bílých šatech. Řekla, že si brzy přijde pro dceru (pacientku).

Zdroj: Souhrn Nové Medicíny pro prezentaci v habilitačním řízení, strana 107.

Mozkové nádory ale podle definice neexistují, protože mozkové buňky se po narození nemohou dělit, a to ani za podmínek, které byly dosud mylně interpretovány jako mozkové nádory.

Takže naprosto za žádných okolností. To, co se může množit, je neškodná glie – pojivová tkáň mozku –, která má přesně stejnou funkci jako pojivová tkáň našeho těla. Tyto jasné HH s hustou glií, které lze vidět na počítačovém tomogramu, opravují organismus v **Hamerově ohnisku**, a jsou tedy důvodem k radosti, nikoli k strachu nebo dokonce k operaci mozku. Technika MRI má však tu nevýhodu, že organické a mozkové změny vypadají mnohem dramatičtěji. To u pacienta vyvolává dojem, že má obrovský „**mozkový nádor**“, který u stejného pacienta na CT vypadá mnohem méně dramaticky.

Toto HH, tj. více či méně rozsáhlá bílá skvrna nebo oblast na CT, pak představuje konec hojení, kdy již není přítomný intra- a perifokální edém. Cenou za tuto opravu je však to, že tkáň HH je od té chvíle pevnější a méně pružná. Počítačový mozek je opraven provizorním způsobem. Ale je tu ještě něco jiného: pacient má nyní na místě tohoto biologického konfliktu jizvu, jako by to byla jeho psychická Achillova pata, jeho slabé místo. S tímto porozuměním si také můžeme představit, proč musí mít recidiva konfliktu v rané **fázi hojení** tak devastující následky, protože stará rána se znovu úplně roztrhne na všech třech úrovních. Často pacient dospěje do druhé fáze hojení. Přesto se však obnovený edém objeví tak prudce, že mozek je přetížen a přestává fungovat. Nyní chápeme, proč je recidiva infarktu obvykle smrtelná.

Chemoterapie nebo ozařování nyní viditelně dělají to, co by udělal relaps konfliktu. Léčení se zastaví a celý edematózní relé se zase spojí. Edémová voda je pryč, ale HH tím není zahojené, v žádném případě. Tak začíná katastrofa takzvaného efektu harmoniky. Protože proces v HH a kolem něj není zahojen, ale pouze uměle blokován (zastaven), organismus se po každém cyklu chemoterapie nebo ozařování snaží okamžitě restartovat proces hojení, tj. znovu naplnit HH edémem. Synapse a spojení nervových buněk jsou znovu a znovu roztahovány. Poté se během dalšího cyklu chemoterapie a ozařování opět spojí. Nesmyslná hra pokračuje, dokud se synapse neroztrhnou.

Operace je ještě více ignorantská. Operace promění pacienta v oběť poranění mozku se všemi strašnými následky, které stále známe z poranění mozku vojáků ve válce. Ale to nestačí. Hojení konfliktního procesu není operací dokončeno, ale stále pokračuje, dokud není zdravá tkáň příliš znetvořena. Chirurgická dutina se pak stává cystou, která se kvůli okolní mozkové tkáni produkující otoky enormně zvětšuje. Ani se nechceme zabývat tím, co způsobují další zásahy, jako je drenáž.

Hamerovo ohnisko s otokem nebo glií vždy znamená, že v organismu proběhl určitý program. Muselo dojít k vyřešení konfliktu.

Nekonečné množství lidí měli to štěstí, že nikdy neměli tyto neškodné

pozůstatky rakoviny mylně diagnostikované jako mozkové nádory a žijí s nimi po desetiletí s malými nebo žádnými mozkovými poruchami. S výjimkou paralýzy (ochrnutí) není většina mozkových procesů zaznamenána až do fáze pčl. To není překvapivé, protože teprve v této fázi se dostávají do hojivého edému a stávají se takzvanými „prostorově náročnými procesy“. Právě tento prostorově náročný proces byl vždy mylně interpretován jako kritérium nádoru. Nádor v původním smyslu otoku sice je, ale ne ve smyslu karcinomu nebo takzvané „**metastázy**“. Především intra- a perifokální otok HH ve fázi hojení je pouze dočasný. Pokud se podíváme na HH po skončení **fáze hojení**, nezjistíme nic, co by připomínalo prostorové posunutí. Prostory mezi mozkovými buňkami jsou nyní trvale vyplněny glií a zjevně opraveny, když byly během konfliktní fáze (sympatikonie) poškozeny a ztratily svou (elektrickou) funkci. Dalším zvláštním kritériem je, že karcinom (na orgánu/tkáni) roste v **konfliktně aktivní fázi** a skutečně roste reálným buněčným růstem (mitózou), ale otok HH se vyvíjí pouze ve **fázi hojení** a pouze přechodně (dočasně).

I když v zásadě každý mozkový edém odezní, protože je stejně jako každý tělesný edém pouze dočasného charakteru, může pacient zemřít na následky mozkového tlaku ještě předtím, než edém odezní, např. v případě příliš dlouhého trvání konfliktu nebo příliš velké intenzity konfliktu, také v případě součtu několika současných perifokálních edémů, nepříznivých lokalizací nebo také recidiv. Zde často stačí jedno neuvážené slovo jiné osoby, lékaře, přítele, kterého pacient považuje za kompetentního, aby ho uvrhlo do nejhlubší propasti beznaděje a paniky, ze které je pro jinou osobu, natož pro něj samotného, obtížné ho znovu vytáhnout.

Otázka: Je možné, že je v zásadě všechno stejné: cévní mozková příhoda, krvácení do mozku, cysta na mozku, **nádor na mozku**, meningiom, hyperdenzní (zvýšená hustota) a hypodenzní (snížená hustota) ložiska nebo oblasti a všechny nejružnější nejasné otoky mozku?

Odpověď: Až na několik výjimek ano! Samozřejmě, pády mají relativně vzácné subdurální hematomy (krvácení mezi tvrdou a měkkou mozkovou plenou). Existuje meningitida (zánět měkkých mozkových blan) a encefalitida, např. po úrazech a operacích. Samozřejmě se občas vyskytují masivní krvácení do mozku. Ale kromě těchto výjimek, které tvoří ne více než 1 %, jsou všechny ostatní změny v mozku, jak jsem již řekl, **Hamerovy ohniska** v různých stadiích vývoje, v různých lokalizacích a během nebo po různých dobách trvání konfliktu. Takzvaná „**mozková mrtvice**“ se mozkově od „**srdečního infarktu**“ liší pouze tím, že mozkový proces zasahuje až do gyrus praecentralis, tj. až do motorického centra pod mozkovou kůrou (ležící pod lebkou). Paralýza, která je pouze dočasná, je proto hlavním příznakem, pokud nedojde k novému DHS (motorickému konfliktu).

Germanische Heilkunde® není poddisciplína, která by se mohla omezovat pouze na např. řešení konfliktů a delegovat komplikace na jiné poddisciplíny. Jedná se o komplexní medicínu, která musí brát v úvahu všechny fáze průběhu nemoci, a to i na mozkově-organické úrovni. V Germanische Heilkunde® se však léčiva používají ke zmírnění nebo prevenci komplikací v přirozeném průběhu hojení. Například pacientovi s příliš velkým otokem mozku, který by mu bránil přežít **fázi hojení**, by se podal kortizon.

DHS je základem **Železného pravidla rakoviny** a je klíčovým prvkem veškeré diagnostiky. S aplikací Železného pravidla rakoviny se celá medicína a biologie jakoby samy od sebe uspořádají. Ve skutečnosti každý člověk vnímá a prožívá konflikty biologicky, podle archaických biologických řídicích okruhů. Zároveň si představuje, že je oddělen od přírody. Pokud jsme dosud považovali nemoc za něco nepřátelského, dokonce zlého, za trest od Boha, nyní se nám jeví jako známka dočasné změny povahy našeho organismu, která vždy běží synchronně na všech třech představovaných úrovních, psychice, mozku a orgánech, které však v zásadě tvoří jeden organismus. Jedno bez druhého neexistuje. Vše běží vždy synchronně. Opravdu dechberoucí synchronizace!

Copyright Dr. Hamer

Do angličtiny přeložil: John Holledauer

Další texty ke studiu:

[ÚVOD do GERMANISCHE HEILKUNDE® – NÁZVOSLOVÍ](#)

[GNM: PĚT BIOLOGICKÝCH ZÁKONŮ NOVÉ MEDICÍNY](#)

[GNM: ČTENÍ MOZKU](#)
